

дѣ идемъ, защо живѣемъ и какъ да се избавимъ отъ нови мжки. Ако смогна да открия истината, азъ пакъ ще се явя при тебе и ще ти въздамъ за твоята любовъ.

Слѣдъ туй царьтъ три пжти обиколи Буда и почтително му се поклони доземи. А Буда отново се упжти къмъ своята осамотена пещера.

* * *

Въ долината на рѣка Фалга се простира обра-сла съ търне и бодили пѣсѣчна пустиня. Татъкъ на края гжста гора издига къмъ висинето переститѣ си върхове и крие въ сѣнкитѣ си тихо поточе, обточено съ сини и бѣли лотоси, населено съ риби и костенурки. Тукъ, въ тая горска самота живѣе Буда и размишлява за людскитѣ страдания. Мѣсець слѣдъ мѣсець той прѣкарва въ гората, потъналъ въ своитѣ мисли, и често забравя за ядене; той се храни съ дивитѣ плодове, съборени отъ палави маймуни или пѣстри папагали. Неговата хубость повѣхна: сухиятъ пожълтѣлъ листь, що пада отъ дървото, тѣй прилича на свѣтлия пролѣтенъ листакъ, както Буда на оня цвѣтущъ царственъ юноша въ минали дни. И ето, еднажъ изнѣмогналиятъ князь падна прѣмрѣлъ. Дишането му спрѣ, кръвта прѣстана да тече въ жилитѣ му; той лежи блѣденъ и неподвиженъ.

Случайно наблизо минава младъ овчарь; той вижда пустинника съ закрити очи и съ изразъ на неизказано страдание по лице; разпаленото слънце изгаря главата на мжченика; овчарьтъ нахкса вѣйки отъ шипка и му направи сѣнка; като човѣкъ